

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XL.

V Ljubljani, 5. vel. serpana 1887.

List 31

Časti vreden je duhovski stan.

Govor pri novi maši č. g. Fr. Pavlina v Smledniku

17. julija (sedmo nedeljo po binkoštih) 1887.

Po njih sadu jih bote spoznali.
(Mat. 7, 16.)

Veselite se v Gospodu; še enkrat pravim, radujte se! (Fil. 4, 4.) S temi besedami, dragi verniki, naj vas danes najprvo pozdravim. Nastopil vam je namreč zopet dan slovesen, častitljiv, vesel. Slovesno pojó zvonovi, slovesno se je odela danes farna cerkev in nje okolica, slovesno se obhaja danes služba božja. Več častitih gospodov videli ste pomikati se v cerkev, a njim v sredi vam dobro znanega rojaka, č. g. novomašnika. Veselimo se torej v Gospodu, ker to je dan, katerega je Bog naredil. Veselimo se, duhovski bratje, nebeški gospodar poslal nam je novega tovariša v svoj vinograd. Z nami bo težo in vročino dneva prenašal, z nami bo eno brazdo rezal, z nami se veselil, z nami se žalostil... Veselita se oče in mati novomašnikova! Skerb dolgoletna je končana, dolgi trud je pozabljen, zadnjo kapljo potú si smeta danes raz trudno čelo obrisati... Kar sta tako iskreno želela, se vama spolnuje: sin predragi skoraj poreče: stopil bom pred Božji oltar... Veselite se brat in sestre, svatje in sorodniki! Gospod ga je vam odvzel in ga soboj zedinil, da bo tudi za vas molil, prosil in daroval. Veseli se tega dné, Smleška fara! Gospod je pretehtal tvoje verste in izmed njih zopet sprejel enega, ki mu bo prinašal najčistejšo daritev, nad katero ima svoje dopadajenje. Veselite se v Gospodu vsi verniki! še enkrat pravim, radujte se!

A čemu še vabiti? Kdaj se nova maša pri nas obhajala hladno, tiho, brez svetega veselja? Slovenci smo veren narod, in kedar novo mašo slovesno obhajamo, dobro vemo, da svečanost ne velja toliko osebi mašnikovi, kolikor stanu njegovemu. Zato ker je stan duhovski od Jezusa postavljen, ker je Zveličar apostolom rekel: izvolil sem vas jaz, da greste in sadú prinesete,.... zato duhovnom, njih naslednikom čast dajemo. Fara, ki svojih duhovnov ne spoštuje, ni vredna, da jih ima. Tako so pisali nepozabljivi knezoškof Slomšek. A vi taki niste. Današnji dan mi je priča, pa tudi skušnja prejšnjih lét, me je učila, da vaše spoštovanje do duhovščine ni bilo zunanje, na-

videzno, hinavsko, marveč iz vernega serca izvirajoče. In da v tem — kar je samo vam v čast in srečo — ne omahujete, da marveč spoznate, kako ste bili v spoštovanji do duhovnov vedno na pravem potu, želim vam danes pri novi maši razložiti, da

časti vreden je duhovski stan.

Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam! Ne nam, o Gospod, ne nam; ampak svojemu imenu daj čast! Daj, o mili Jezus, da premislivši čast stanú, ki si ga sam na svet prinesel, mi po tvojih mašnikih tebi in tvojemu imenu čast dajemo!

Po njih sadu jih bote spoznali, pravi naš Izveličar. Dobro drevó rodi dober sad, malo-pridno pa malopriden sad. Bolj natančno pa nam te besede razlaga Izveličar pri zadnji večerji, rekoč apostolom: Jaz sem vinska terta, vi mladike. Apostoli in njih nasledniki, mašniki, so mladike drevesa, čegar korenina in deblo je Kristus. Kakor pa imajo na drevesu korenina in deblo in mladike skupno izveršiti en uamen, namreč obroditi obilno sadú, tako tudi Kristus z apostoli in njih nasledniki. Njegovo opravilo je naše opravilo, njegov trud je naš trud, njegov sad je naš sad. Kristus pa je bil poslan od Očeta, kot učenik, duhoven in pastir. To oblast, to službo izročil je tudi svojim naslednikom. Prav tako službo opravlja tudi duhoven. To spoznava verno ljudstvo, ker novomašnika v pesmi tako-le pozdravlja:

Prečastita ti je služba:
Mašnik, Učenik, Pastir;
Z Jezusom bo tvoja družba,
Svetu boš oznanjal mir.

Čem imenitnejša pa je služba, tem večja čast pristojna onemu, ki to službo opravlja. Oglejmo si duhovno službo. Kakor Kristus, ki je hodil po svoji domači deželi in učil, tako je tudi duhoven

1. učenik. Oznanjuje namreč Kristusov nauk, večno resnico. Preden se je naš Izveličar ločil od svojih apostolov, rekel jim je: Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsi stvari (Mark. 16, 15), — in učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal! In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta! (Mat. 28, 20.) Božji nauk, božjo besedo tudi duhoven kot naslednik apostolov oznanjuje.

Gospod Jezus Kristus je to resnico nekaj sam učil, jo poterjeval z neštevilnimi čudeži. Za njim so jo razširjali apostoli po vsem tedaj znanem svetu, in so za Jezusov nauk dali celo svoje življenje. Osemnajststo in več lét je preteklo, odkar so ga prvi kristjanje spoznali; na milijone svetih mož ga je poterjilo s svojo kervjo. Še več pa jih je v veselji in žalosti, v sreči in nesreči, v nadlogah in težavah v tem božjem nauku tolažbo in zadovoljnost našlo. Vsi, kolikor jih danes nebesa za svoje izvoljene priznajo, so kazali v življenji, da je nauk, ki od Boga izhaja in k Bogu dovede vsacega, kdorkoli po njem živi. Mnogo res so si prizadevali v teku stoletij krivoverci, da bi oskrunili božjo resnico, a kakor zlato, ki ne zarujavi v teku časa, se je skazala resnica. Napadniki so pozabljeni — nauk Jezusov pa živi neoskrunjen v srcih neštevilnih kristijanov.

Resnico, to oznanjuje duhoven; tudi ti častiti novomašnik jo boš oznanjeval svoje žive dni. O prosi danes pri sveti daritvi vsemogočnega Boga, naj ti očisti srcé in ustnice, kakor je nekaj ustnice Izaija preroka očistil z gorečim ogljem, da boš vredno in dostojno oznanjal sveti evangelij. —

In kaj bi bilo z nami, ko bi svetega evangelija ne imeli! Kaj bi počeli v veliki svoji revščini, kako bi se tolažili v stiskah in nadlogah, v preganjanji in zaničevanji, kako bi prenašali žalost in betežnost, bolezen in bolečino! V solzah naj bi se topili, žalosti naj bi roke vili, obup naj nam kerči srcé — odkod takrat tolažba? Svet za te ne mara, za tvoje gorje ne bara, vse te je zapustilo; — le ena luč ti še gori, luč svete vere. Uči te, da brez volje Božje ti niti en las ne pade z glave, da pravičnim vse k dobremu sodeluje, da smo vsi otroci nebeškega Očeta, da imamo srednika pri Bogu, ki nam je v vsem enak postal, razun greha, srednika, ki je za nas terpel in nam izgled zapustil, da hodimo po njegovih stopinjah. In ko čuješ, da Kristus sam kliče: kdor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe, naj vzame svoj križ in naj za njim hodi, ko čuješ, da blagruje žalostne, blagruje one, ki zaradi pravice preganjanje terpe, in jim obeta nebeško kraljestvo — o kakó se ti širi serce, kakó se ti slajša jarem, kakó se ti lajša breme! V resnici, dragi bratje in sestre v Kristusu, kaj bi bilo z nami, ko bi Jezusovega nauka ne imeli! Čast torej onim, ki nam ga oznanjajo! To so nam največi dobrotniki. Ne oznanjajo namreč časne sreče, marveč večno resnico, večno srečo. Moje kraljestvo — pravi Jezus — ni od tega sveta. Kakor kraljestvo, tudi resnica. Jezusov nauk ni od tega sveta in ne samo za ta svet. Nebo in zemlja bota prešla, njegove besede pa ne bodo prešle, ne na tem ne na onem svetu. Ako pa že v navadnem življenji človeka, ki resnico govori, v časti imamo, koliko bolj smo dolžni spoštovati onega, ki nam resnico večno, nauk Jezusov oznanja! In to so duhovni. Po vsem svetu je izšel njih glas in na skrajne meje zemlje njih besede. Zato pa že v stari zavezi kliče prerok: O kako lepe so noge oznanujočih mir, oznanujočih dobro!

Časti vreden je duhovski stan, ker je duhoven učenik Jezusovega nauka. Spoštujmo ga posebno s tem, da radi poslušamo in v serci ohranimo besedo božjo. Duhoven po pravici smé reči: Besede, katere govorim, niso moje, marveč onega, ki me je poslal. To ni torej navadna človeška beseda, ki brez sledú v zraku izgine, to je božja beseda, ki mora v serci vašem obroditi stoteren sad v poterpljenji.

(Konec prih.)

Zgled priserčnega češčenja Marije Device.

Visoko spoštovanje in češčenje do presv. Device, blažene Matere Jezusa Kristusa, našega Boga in duhovne Matere kristjanstva je vsakemu kristjanu lastno in že prirojeno. V posebni meri se to nahaja pri katoliškem duhovnu. K posebno vnetim častilcem presvete Device prištevamo blaženega Henrika Suza, slavnega pridigarja.

Blaženi Suzo je bil mož neizmerne ljubezni do Jezusa; zaradi Odrešenika se pa tudi njegova duša ni mogla ločiti od ljube Matere Zveličarjeve. Iz usmiljenja do našega Gospoda in Boga, kateri je za nas toliko terpel, ni mogel pozabiti presvete Device pod križem. Kot naj ponižnejši človek veselil se je, da je smel presveto Devico imenovati svojo duhovno mater, katera razliva Božje milosti v obilni meri nad vse človeštvo. Z vernim začudovanjem opazoval je veličastna dela Gospodova, kateri je Njo obdaroval z vsemi čednostimi. Zarad tega nagibalo ga je njegovo serce, da je ljubo Mater Božjo, prečisto in milo Mater Marijo, našo gospo in mater, premilo nebeško Gospó, zgodnjo Danico z detinsko ljubeznijo častil. Kakor pozdravljajo drobne ptičice po letu svetli dan, tako pozdravljajal je on Njo, ki nam je prinesla luč večnega dneva. Njeni milobi in materinski sladkosti se je priporočal, da naj ga spremlja in ga brani hudega. K njej, najčistejši, mili materi se je zatekal in jo prosil, da naj mu Ona, ki je naša mati in gospá, podá roko in ga sprejme v svoje varstvo, kajti ona je tolažba in veselje njegovega serca. K njej se je zatekal v hudih skušnjavah in skusil je, da je potem satan zgubil svojo moč. Večinoma jo je premišljeval kot našo ljubo gospo in mater, naše pribežališče. Njene praznike obhajal je s posebno pobožnostjo; njeno slavo oznanjevati bilo je njegovo veselje. Za toliko ljubezen je pa tudi dosegel milost, da se mu je Mati Božja velikokrat prikazala, ter je še pomnožila njegovo ljubezen. Naj podamo nekaj črtic.

Mesec majnik s svojim cvetjem bil mu je znamenje milost in čednost, zbog katerih prečista Devica nadkričuje vse stvari. Radi tega je ta mesec posebno častil presveto Devico. Drugač ni nikdar utergal cvetice, kakor kedar jo je rabil v to, da je naredil venec prečisti Devici. Potem nesel ga je v svojo celico ali pa v kapelico presvete Device in kinčal ž njo njen kip, rekel je: Ona je najlepša Devica. Posebno rad je kinčal njen kip z vertnicami.

Salve Regina, kateri pozdrav dominikanci molijo vsaki dan, razun velike srede, četrtega in petka, on molil je navdušeno. V duhu si je mislil, da vidi, kako Jezusa v grob polagajo in zdelo se mu je, da vidi presveto Devico, polno žalosti stati poleg groba, in da bi jo bilo čas spremiti domú. V svojem premišljevanji prijel jo je v duhu za roko, obžaloval njeno nežno serce, katero je bilo tisti čas polno britkosti in žalosti, in tolažil jo, da je pa sedaj ona Kraljica, naše pribežališe in naša sladkost. Pri besedah „Ad te clamamus — eja ergo advocata nostra“ — dozdevalo se mu je, da je prišel s presveto Devico pred Jeruzalemska vrata, je stopil pred njo in jo pogledal v obraz, kateri je bil poln tuge in žalosti. Potem je v duhu pokleknil pred njo in jo tolažil, sej ona je sedaj naša tolažnica. Prosil jo je, da naj ljubeznjivo svoj obraz proti njemu oberne in naj mu dá gledati njenega ljubega Sina. Slednjič zdelo se mu je, da je dospél do Anine hiše, kjer je bila Marijina mati. Zahvaljeval se ji je z besedami: „O clemens, o pia, o dulcis virgo Maria“, in jo prosil, da bi sprejela njegovo ubogo dušo, ko se bode ločila od telesa.

Pri vsi ti njegovi ljubezni do Kraljice nebeške vendar dolgo časa ni hotel pridigovati o njenih praznikih; kajti zdelo se mu je, da je prevelike časti vredna in zatoraj naj bi pridigovali starejši in častitljivši, kakoršni znajo bolj vredno o njej pridigovati, kot on, ubogi človek. Radi tega ni hotel neko leto pridigovati na dan vnebovzvetja, čeravno je želel njegov prednik. Drugi dan imel je prikazen, da njegovo ravnanje ni bilo pravo in da je sveta Devica radi tega nezadovoljna proti njemu. Kesal se je zato in je obljubil, da nikdar več ne bode storil kaj takega.

Te čertice nam jasno kažejo, kako zelo je on častil presveto Devico, zato mu je pa tudi ona posebnih milosti izprosila. Bog daj, da bi Suzo našel mnogo posnemalcev. Kdor časti presveto Devico v življenju, bode mu stala ona ob smertni uri na strani in ga peljala v večno življenje. (Sendb. 1853.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Odpustkov porcijunkulskih se je tudi letos vdeležilo prav veliko ljudstva. Po vsih ljubljanskih cerkvah so spovedovali navadni gg. duhovni pastirji in pomagali tudi drugi; samo v frančiškanski cerkvi je bilo obhajanih okoli 6000, pa tudi prav veliko po drugih cerkvah. Znano namreč je, da za pridobitev odpustka je dosti, da vernik pride molit za odpustke v cerkev redovnikov sv. Frančiška Asiškega, spoved in sv. Obhajilo more opraviti, kjer si bo.

Čast. P. Angelik Hribar, verli komponist, organist itd., se je 1. t. m., ko se je peljal v Šiško bolnika obhajati, zvernil in nekoliko poškodoval, ko se je bil konj splasil; vendar se upa, da ne bo hudega ter se v nekterih dneh ozdravi.

Za bandero bratovščine Naše lj. Gospé presv. Serca Jezusovega daroval je preč. gosp. Jakob Dolenc, župnik Izanski, 10 gld. Do zdaj ima bratovščina v ta namen nabranega krog 600 gld. Ker bi pa bandero stati imelo krog 1000 — 1200 gld., želeti bi bilo, da bi tudi še drugi dobrotniki te bratovščine v ta namen kaj darovali, ter bi se zaželjeno bandero skoraj omisliti zamoglo.

Za vodstvo bratovščine

M. Kolar, tajnik.

Slavnostna himna, zlatomašniku Leonu XIII, že enkrat omenjena, v glasbo djana in založena od g. Ign. Hladnika, je zdaj gotova. Tisk je Blasnikov in dobiva se v „katol. bukvarni“ po 30 kr. Komponirana je prav navdušeno in zlasti kjer bo velik kor, se utegne kaj častitljivo razlegati. Če katero delo, mislimo, da je uglasbena himna sadaj času primérna, zraven tega pa ima še čisti dohodek tako blag namen: „za študentovsko kuhinjo.“ Naj bo torej serčno priporočena.

Začenja se tako-le:

Luč z nebés je prisvetila
Med brezboštva temno moč;
Luč preblaga, luč premila
Razjasnuje gosto noč;
Luč, ki zaljša Petrov tron,
Sveti papež je Leon itd.

Svitoslav.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (Nova maša.) Naloga mi je dana, da naj popišem prelepo slovesnost nove maše, ki je bila pri nas v nedeljo, 24. julija t. l. Akoravno je taka naloga zelo častna, vendar je pa tudi težavna, kajti ako kdo popiše slavnost le ene nove maše, kakor se obhajajo sploh po naših slovenskih

krajih, je popisal s tem tudi skoro vse druge, ki se obhajajo, naj si že bode v tem ali onem kraji naše domovine. Le kaj malo in celo neznatnih bi bilo izjem tu ali tam. Naj blagi čitatelji „Zgodnje Danice“ za dobro vzemó to, kar jim bom o naši novi maši povedal.

Novomašnik je bil č. g. Andrej Česenj iz Šmartinske fare pod Šmarno goro. Da bi vstregel posebni želji svojega strica, preč. g. Janeza Babnika, Topliškega župnika, odločil se je gosp. novomašnik, da bo prvo sveto nekervavo daritev opravil v naši farni cerkvi sv. Vida.

V nedeljo, 10. julija, popoldne proti šesti uri pripeljal se je v spremstvu našega č. g. župnika Andreja Volc-a v Šent-Vid. Pri novi lurški kapeli čakali ste ga deputaciji kat. društva rokodelskih pomočnikov in čitalnice s svojima zastavama, in velika množica ljudstva. Stopivši tukaj iz voza, bil je od častitega gosp. kapl. Leopolda Zaletel-a lepo pozdravljen, na kar je g. novomašnik stopil v Lurško kapelo in od tam podelil vsem pričujočim novomašni blagoslov. Med veselim in veličastnim priterkavanjem zvonov in mogočnim streljanjem šel je v lepem sprevedu v vas, kjer ga je pod velikim slavalokom blizo cerkve čakala zopet velika množica ljudstva, in zopet tu je dal blagoslov na posebno prošnjo klečečim vernikom, ter se je potem podal v duhovščino.

Za nedeljo 24. julija oblekla je farna cerkev krasno svatovsko obleko. Presbiterij premenil se je v divni gaj, in celo cerkveno pročelje bilo je z mlaji zastavljeno in z venci ozaljšano.

Ob desetih pomikala se je med zvonjenjem in streljanjem iz duhovščine veličastna procesija svatov z novomašnikom na čelu v cerkev, kjer so jih pozdravile močno doneče orglje in vbrano petje na koru. Po odpetem „Veni sancte Spiritus“ stopi na leco č. g. stric novomašnikov, ki z gorečimi besedami vnema poslušavce in v dovršenem govoru gosp. novomašniku slika težave, pa tudi blagosti duhovskega stanú. Po pridigi opravilo se je predpisano kropilo z blagoslovljeno vodo: „Asperges“, na kar se je pričela slovesna velika sv. maša g. novomašnika. Na koru pelo se je vse natančno po cerkvenih predpisih; nič se ni opustilo, pa tudi nič se ni uaverгло; vse le tako, kakor je tirjal cerkveni praznik tistega dne (S. Christinae V. M.)

Popoldne ob štirih so bile slovesne pete litanije M. B., katere so zbrani gg. duhovni pred altarjem prav umetno péli po znauem latinskem napevu, kateri napév je tudi ljudstvu priljubljen, ker pri nas je mnogokrat ta napév na versti.

Pogostovanje ali svatba veršila se je v zgornjih in spodnjih prostorih gosp. Tomčeve hiše, „pri Kraljiči“. Bilo je med svati tudi mnogo gg. duhovuov iz okolice, mnogočislana Lazarinova pl. družina iz Smlednika itd. Nekteri so prišli novomašnika in vesele svate obiskat popoldne, kakor iz Ljubljane preč. monsignora Mihael Potočnik in L. Jeran.

Med vnetimi napitnicami in veselim petjem je naglo potekel čas godovanja. Svatje so se mirno razšli, želeči gospodu novomašniku obilno božjega blagoslova v njegovem novem težavnem, a vendar najlepšem stanu.

Iz Kranjske gore, meseca julija. (Vstanovitev skupščine III. reda.) Odkar so sv. Oče Leon XIII mnogo polajšali dolžnosti, ki jih imajo udje tretjega reda sv. Frančiška, razširja se tretji red vedno bolj po širnem katoliškem svetu. Tudi po naši slovenski domovini je že zeló vdomačen. K temu so gotovo veliko pripomogla topla priporočila od strani naših škofov, pa tudi „Cvetje

z vertov sv. Frančiška" in „Zgodnja Danica“ sta že prav veliko storila v tem oziru. V „Goreljski Dolini“ se je v stalni spomin sv. leta vstanovil vlansko jesen tretji red na Dolgem, kjer je že v najlepšem cvetju. Ker so tudi v naši fari razodevali ljudje (zlasti po sv. misijonu) veliko vnemo za tretji red, za to so povabili naš preč. gosp. župnik preč. g. očeta Jožefa Bizavičarja iz Ljubljane, da vstanovi tretji red še posebej za našo faro.

V ta namen je bil sv. Jakoba popoldne najpred spred altarja kratek nagovor, iz kterege so ljudje izvedeli v kratkem, kdo more pristopiti v tretji red. Kri- vičnikom in sovražnim ljudem se vstop ne dovoli tako berž. Na to je sledilo spovedovanje. Pri tem je pomagal tudi sosednji župnik preč. gosp. Jan. Ažman. Drugo jutro — sv. Ane dan — so preč. gosp. o. Jožef prav lepo po domače s prižnice razložili ljudem, kateri namen ima tretji red, in kake dolžnosti, pravice in obleko imajo udje tretjega reda sv. Frančiška.

Med sv. mašo je pristopilo nad 100 pobožnih vernikov k mizi Gospodovi. Po sv. maši pa jih je hotelo stopiti v tretji red toliko, da ni bilo pripravljenih dovolj škapulirjev in konopcev. Sprejetih je bilo 50. Drugi se sprejmó pri prvem shodu.

Bog daj, da bi na priprošnjo sv. očeta Frančiška v skupščini tretjega reda pri „materi Božji v nebesa vzeti“ vselej veršilo se s tako gorečnostjo, kakeršna se je kazala pri vstanovitvi!

Iz Hotederšice, 25. julija 1887. (Nova maša.) Slovesen, imeniten in pomenljiv dan je bila nedelja 24. julija za Hotederšico. Ta dan je namreč daroval čast. g. Ivan Mikš svojo prvo mašno daritev Vsegamogočnemu. Redke so take slavnosti po Notranjskem, redke zlasti v Hotederšici. Preteklo je že več kot pol stoletja, odkar je bila v tej duhovniji zadnja nova maša. Jasno je toraj veliko veselje, ki ga občuti ljudstvo o tacih prilikah. Ker je taka prilika tako redka, se mora tem bolj slovesno veršiti, kedar se naméri. Hotenjci so se toraj potrudili, da bi se nova maša praznovala kolikor mogoče slovesno in dostojno. Zadnja dva dneva pred novo mašo je kar mergolelo po vasi pridnih mladencev in déklic. Postavljali so se vitki mlaji, pletli se lični venci, delali se pomenljivi napisi itd. V soboto popoldne je oznanovalo pokanje topičev daleč na okrog, da se bliža za Hotederšico slavnosten dan.

Kaj je pa bilo še le v nedeljo, 24. julija? Od vseh strani, od vseh sosednjih župnij je vrelo neštevilno ljudstvo v prijazno Hotederšico. Še pred deseto uro je bila lepa, nova in prostorna cerkev natlačeno polna. Mnogo, mnogo ljudstva je moralo ostati zunaj in se tam vdeleževati sv. maše.

Točno ob desetih začne se pomikati sprevod povabljenih svatov, družic in mnogoštevilne duhovščine iz župnijske hiše v cerkev. Novomašnika sta vodila visokochastiti gosp. profesor dr. Lampe kot slavnostni pridigar, in za Hotederšico jako mnogozasluženi nekdanji župnik Hotenjski, sedaj Planinski, veleč. g. Rihar, kot arhidijakon. Po običajnem „veni S. Spiritus“ stopi častiti g. pridigar na leco in razlaga v obširnem, prekrasem govoru priteznosti v duhovskem stanu. Omenja pa tudi veselje, srečo, zadovoljnost, ki jo občuti duhoven spolnovaje svoje dolžnosti. Sv. maša je bila končana še le ob jedni uri popoldne. Duhovščino in še nekatere druge gospode je pogostil veleč. g. župnik. Drugi svatje so se pa razveseljevali pod krasno ozaljšanim Melakovim kozolcem. Tu in tam so se govorile razne napitnice v proslavo dneva, v proslavo in povzdigo tako nadepolnega, tako vnetega in tako izglednega čast. gosp. novo-

mašnika. Splošnega veselja, splošne zadovoljnosti ni kalil niti najmanjši nemir, najmanjši nered.

Bog daj čast. g. novomašniku mnogo sreče, mnogo vspeha v njegovem preblagem stanu; naj se vresničijo vse želje, vse zdravice, katere je bilo slišati tisti dan,

Spod Mladega verha. (O škofovem obiskovanji.)

Petje, godba, razsvitjava o pričujočnosti škofovi v Idriji je bilo res veličastno. Tudi v Poljanah je bilo kresni večer lepo petje in razsvitjava — in na naših gorah velikauski kresovi, katerih niso mogli prečastiti knezof viditi z doline; od nas so se kaj lepi vidili, in so dolgo časa svetili na čast sv. Ivanu K., pa tudi prevzvišenemu kn. škofu. Vem in sem prepričan, da je vse to zelo razveselilo prečastitega kn. škofa, kar so tudi v napitnicah omenjali. Tudi v tem pomenu so dopisniki prav imeli, da so vse to sporočali — pa kar menim, da je še pomaujkljivega v teh dopisih, naj tukaj dodám, če tudi post festum.

Opomnili so, da so prečastiti kn. škof pridigovali, tvarine pa razun Železniškega ni nihče sporočil. Bil sem v Idriji, tam se je cerkveno opravilo začelo ob sedmih in po sv. maši so gosp. kn. škof imeli govor od sv. Abacija, patrona ondotne fare ter so vernikom govorili o neprecenljivem daru sv. vere, kako da moramo biti Bogu hvaležni, pa ne le, ko je patronsko opravilo, ampak sleherni dan z besedo — in posebno v djanju, ter so vsim vernikom prav posebno naročali spolnovanje cerkvenih zapoved 2, 4. in 3. Po pridigi je bilo birmovanje do 11, in potem slovesna maša in dalje so prevz. kn. škof vodili procesijo s sv. Rešnjim Telesom; na 3 krajih, kjer je vhod v jamo, so blagoslovi, in četerti blagoslov je v kapelici sv. Janeza Kerstnika. Zelo ginljiva je procesija, posebno ko prosijo sv. Barbaro pri I. blagoslovu, da bi nam sprošila o smertni uri vredno prejeti sveto Popotnico.

V Žiréh so naslednji dan v govoru prav posebno priporočali staršem vestno odgojo otrok itd. Iz tega govora se spominjam na dvojni opomin do staršev, namreč, kako naj učijo otroke, kadar pride hudo vreme, ali ko zavoljo pomanjkanja duhovščine (v tej okolici ste 2 duhovniji prazni, Verh in Gora) morajo starši otroke in domačine sami podučevati v resnicah sv. vere; pa podučevati ne le z besedo, ampak posebno s kerščanskim življenjem. In tu so priporočali staršem posebno to: da ne smejo nikdar, in prav posebno še ne vpričo otrok, zabavljati in zmerjati duhovnih pastirjev, ker s tem žalijo Boga, in ko otroci potem ne bodo duhovnih spoštovali, tudi ne bodo mogli spoštovati svojih staršev itd.

V Poljanah so govorili o prazniku rojstva sv. Janeza Kerstnika, kako je on pripravljajal pot Gospodov — in to je opravilo duhovnih pastirjev, staršev, bratov in sester in vsakterega, da bo vsakteri hodil po poti Gospodovi, ki ga bo pripeljala v pravo domovino, v nebesa; pa tudi moramo druge voditi — duhovni pastirji, starši, predniki, da bodo vsi prišli v pravo domovino — po poti, katero je sv. Janez nam pokazal, namreč Jezusa Kristusa, ki pravi: Jaz sem pot, resnica, in življenje!

Pri fari so pa govorili prem. gosp. kn. škof o sv. birmi. Zakaj mazilijo itd., posebno pa so med drugim opomnili, da to znamnje sv. križa je neizbrisljivo, zato se ne smemo križa sramovati in bati, ampak hvaliti se moramo s križem, kakor se je sv. Pavel, križe voljno prenašati, z milostjo sv. birme se serčno vojskovati, da, ko se bo na nebu prikazalo znamnje sv. križa ob vesoljni sodbi, bomo zaznamnjani s svetim križem šli za Njim, ki je nas na svetem križu odrešil, šli v svete

nebesa. Toliko v dopolnjenje dopisov o birmovanju v naši okolici.

Odpustki,

podeljeni tistim, ki molijo naslednjo molitev za spreobrnjenje krivovercev:

Devica mogočna, ki si vse krivoverstva po vesoljnem svetu sama zaterla; reši kerščanski svet iz zadržg hudobnega duha in ozri se na duše, ki so prekanjene od zvižaje satanove, da serca zmotenih opustijo vso krivoverško spatenost, se spreobernejo in vernejo k edinosti kerščanske resnice po tvoji priprošnji pri Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri živi in kraljuje z Bogom Očetom, v edinosti Sv. Duha Bog na vse veke. Amen.

Po odpisu sv. zbora za odpustke od 19. grud. 1885 so sv. Oče papež Leo XIII podelili s to dni odpustkov, ki jih more po enkrat na dan zadobiti sleherni katoliški kristjan, ako omenjeno molitev vsaj s skesanim srcem obmoli.

V latinskem jeziku se glasi:

Indulgentiae concessae recitantibus sequentem Orationem pro haereticorum conversione.

Virgo potens, quae cunctas haereses sola interemisti in universo mundo, orbem christianum a laqueis diaboli libera et respice ad aminas diabolica fraude deceptas, ut omni haeretica fraude deposita, errantium corda respiciant et ad veritatis catholicae redeant unitatem, Te intercedente ad Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui vivit et regnat cum Deo Patre in unitate Spiritus Sancti Deus per omnia saecula saeculorum. Amen.

Per rescriptum S. C. Ind. diei 19 Dec. 1885, Summus Pontifex Leo XIII centum dierum indulgentiam concessit semel in die lucranda ab omnibus Christianis fidelibus praefatam orationem corde saltem contrito recitantibus.

(Acta Ordin. Min. Fasc. VI 1887.)

CASUS CONSCIENTIAE.

DE JUSTITIA ET JURE.

Titius ex avunculi testamento ipsius manu exarato, et apud amicum quemdam deposito ut post suam mortem tabulario exhibetur se haeredem esse novit, uno tamen imposito onere, de domo quadam non exigui valoris Maevio consobrina legati titulo consignanda. Testatore defuncto, cum depositario convenit, ut syngrapha celaretur. Hinc libere adiens haereditatem, utpote solus qui successionis jure frueretur, domum illam sibi retinet, ad eamque augendam, et exornandam toto animo incumbit, ut ea commoditate et decore, quod suum statum decebat, habitationem sibi pararet, et quasdam partes locando, exteris in urbem adventantibus, ingens lucrum captaret. Interea Maevius mercator minimus adversam experiebatur fortunam. et ob aes alienum quo gravabatur plurima passurus erat damna, quibus certe pretio domus, ex legato consignandae, consuliisset. Haec neque latebant Titium, qui proinde putans millena scutata illis avertendis sufficere, totidem suppeditavit. Verum cum haec nec pretio debitae domus, nec Maevii necessitatibus paria essent, quominus infelix ille decoqueret, non impedierunt. In egestatem Maevio cum familia redacto, opemque a consobrina petente, Titius se ad nihil erga eum teneri dictabat; et non nisi ex charitate, ut ipse protestabatur, eidem aliquoties opitulabatur. Amicus, qui omnia noverat, a proprio confessario impulsus Titium admonuit, se, nisi rem cum Maevio componeret, facinus esse declaraturum. Timens ille famae jacturam, se pa-

ratum respondit, et simul ad eundem confessarium accessit, ut quid sibi faciendum esset agnosceret. Confessarius proinde secum resolvit:

I. Quosnam fructus praeter rem possessor malae fidei debeat, et de quibus in re factis expensis, compensari possit.

II. Utrum teneatur etiam ad quaecumque damna, quae dominus in coeteris negotiis ob rem injuste retentam passus sit.

SOLUTIO.

Ad I et II. Possessor malae fidei, sive fur, praeter rem in individuo restituendam si exstat, vel in aequivalens si non exstat, omnes fructus naturales et civiles quos percepisset dominus si res apud eum esset, id est omne per quod ditior factus est, restituere tenetur. Praeterea compensare debet omne damnum ex injusta rei retentione proximo illatum, etiamsi ditior factus non fuerit. Nam per acceptionem seu retentionem rei formaliter injustam et per se damni efficacem violavit jus proximi. Requirit autem justitia commutativa ut jus violatum ex integro reparetur. Hoc autem intellige etiam de damnis quae dominus in ceteris rebus suis passus est, quaeque reparare potuisset si rem suam habuisset: dummodo tamen haec damna aliquo modo, seu, ut ait S. Alphonsus, saltem in confuso injustus detentor apprehenderit, et in quantum apprehenderit.

Dum ad haec juxta omnes tenentur, tamen quaedam sibi retinere fas est. Scilicet primo potest retinere omnes fructus industriales, qui nempe e propria industria emanarunt. Secundo omnes expensas quae necessariae fuerunt ad rem integram sartamque servandam. In casu vero in quo expensae voluptuosae, seu ad rei ornatum, vel utiles, seu ad rei incrementum certe nullam de iis potest sibi quaerere compensationem ubi nonnulli codices in poenam quod possessor malae fidei in re aliena aedificavit, omnia domino cedere statuunt, verum inspecto jure naturae, licet is non posset compensationem quaerere, tamen in re consiguanda omne ornatum, et rei additamentum auferre potest, si id fieri possit, quin deterior a die detentionis res evadat. Nam haec non pertinent ad rem, ejusque dominum, nisi quatenus a re sunt inseparabilia; neque detentor potest quaerere compensationem, quia sciens et volens in fundo alieno aedificavit, et proinde sibi imputet si modo quaedam sunt amittenda, cum nullum jus acquisierit, ut dominus pro iis expensas solvet. Neque dicas hoc incrementum provenire ex detentoris industria et proinde uti fructus industriales in suam utilitatem cedere: nam illi possunt reparari: cetera minime sane, et suae culpa si inconsulto expensas hujusmodi fecerit.

Haec in casu quo res existat: si res haud amplius exstat, excepto casu quo ipsa absque ulla culpa detentoris perierit, et quidem eodem periculo, quo apud dominum perisset, de quo non loquor, quia ad casum nostrum non pertinet, idem dicendum esset facto calculo omnium fructuum quos res reddidisset si adhuc extaret. At hic unam quaestionem inquam: nempe quale rei pretium restituendum sit si per illum temporis tractum, quo apud furem res remansit, creverit, et decreverit. Dicam, quod probabilius dari debet pretium majus quale fuit tempore quo res excrevit: quia res domino crevit: et si eo tempore fur restituisset, quemadmodum tenebatur, totum illud pretium domino fuisset: et proinde si modo res decrevit totum damnum culpa detentoris tribui debet. Nam ejus mora revera fuit sola ac vera causa damni: porro a semel contracta obligatione fur non liberatur per rei decrementum. Lig. l. 3, n. 621.

Ex dictis Titius debet consignare Maevio consobrina suo domum cum omnibus ornamentis, et incre-

mentis, nisi eadem auferri possint, quin domus deterior evadat relate ad statum qui tempore avunculi mortis erat.

Relate ad fructus perceptos debet similiter eisdem restituere: attamen aliquam ipsorum partem retinere sibi potest juxta illam quantitatem, quam ex locationibus habuit, ex eo quod domus magis suis expensis ornata, et ex industria exteris locata, copiosiores fructus reddidit qui Titii industriae tribuendi saltem ex parte videntur.

Relate tandem ad damna quae in ejus negotiis consobrinus passus est, de iis Titius tenetur in quantum praeviderit. At cum putaverit mille scutata satis fore; ut ille suis negotiis consulere, eaque dederit, de ulterioribus haud teneri videtur. Verum tamen, si antequam ille decoqueret ejus pessimam conditionem apprehendisset, et per reliquam pecuniam ei debitam tale infortunium impeditum iri agnovisset, de toto damno teneri dicendum esset. In compensandis tandem hujusmodi damnis potest ne Maevio imputari quod pluribus vicibus a Titio habuit licet hic in dando, se consobrino nihil debere, dictitasset?

Probabile est apud theologos quod qui dat falso titulo ex. gr. donationis, eleemosynae intentione, tamen satisfaciendi justitiae debitum, quod declarare non potest, revera satisfaciatur. Hac itaque admissa sententia dici potest omnem pecuniam a Titio consobrino datam in sui debiti imminutionem imputandam esse.

Haec rigorose inspecta justitiae commutativae lege. Ne cesses tamen hortari Titium, ut jugiter majore qua possit charitate consobrino succurrat.

Ad coronidem dicam. Possunt ne haec exequi quin fraus detegatur cum infamia Titii? Aliunde theologi docent impotentiam etiam moralem excusare a restitutione. Vide Lig. Homo. n. 117. Quid ergo si haec in casu verificarentur? Dico posse in hac hypothesi considerari casum Titii, ut possessoris malae fidei quando res non amplius extat. Proinde praeter caetera, ut supra, debet restituere domum in aequivalenti, seu potest retinere sibi domum, dato pretio integro suo consobrino. Pretium autem illud esse debet, quod domus valori respondet antequam opera Titii fuerit ornata et aucta. Nam hujusmodi ornamenta cedunt domino quatenus non possint separari. Quod solum verificatur quando res ipsa in individuo, non in aequivalenti restituitur.

(Ephemeris Parochorum.)

Razgled po svetu.

Katoliška politika in Garcia Moreno. Eno naj ostudniših in nesramniših djanj, kar so jih storili framasoni in liberalubi, je umoritev predsednika ekvadorske republike, Garcia Morena, vladarja, kakoršnih je svet le malo vidil. Ravnokar, kakor „Eco“ piše, je v francoskem jeziku prišla na svetlo zala knjiga z naslovom: „Garcia Moreno, President de l'Equateur, vergeur et martyr du droit chretien“ od P. Berthe-a. Ta knjiga jasno kaže sad katoliške politike, ktere se je deržal svitli predsednik in ktero bi današnji framasoni v Evropi radi do čistega potrebili in izkoreninili, ako bi mogli.

Prostomišljaki, ki se bahajo, da luč prižigajo in svet razsvetljujejo, naj bi čitali te bukve in vidili, kaj je v Ekvadoru doveršila katoliška politika in kaj je ona zmožna storiti.

Pred Garcijem je bilo v ondotni republiki samo 8000 gojencev v šolah; o njegovi smerti bilo jih je 32.000.

V mestu Quito je Garcia vstanovil veliko novo šolo za umetnike in obertnike; vsakteri rokodelci, vsakteri mehanikarji so imeli svoje šole v obširnem poslopji. Razrešil je v onem mestu staro univerzo, ki je bila napojena s prekucijskimi mislimi, in je povzdignil novo vseučilišče s katoliškimi načeli, ter je bilo v malo letih v naj lepšem cvetu, da so stermeli tuji obiskovalci, ker so na verhuncu Kordiljeskih gorá našli napravo naučno, kakoršna se v marsikterih slovečih evropejskih mestih ne nahaja.

Vstanovil je akademijo za plemenite umetnosti in poklical iz Rima učenih profesorjev, v Rimu samem pa je zderževal zmožnih mladenčev, da bi bili poznejše profesorji.

Tudi po ječah je vstanovil šole in on sam je hodil k preskušnjam, je spraševal te šolarje nove šege, ter obdaroval pridne, zlasti take, ki so se odlikovali z lepim obnašanjem. Kako pa so njegove ječe znale hudodelce boljšati, kaže ta-le čudna dogodba: sedem lét si je dal opraviti z zidanjem velikanskega poslopja za ječe; ko pa je bilo doveršeno, je manjkalo hudobnežev, da bi jih bili djali v ječe. Kako pa se skazuje v tem liberaluška politika? Vedno se množijo in polnijo ječe, kajti strahovito se množijo hudobije in hudodelci.

Framasonstvo se hvalisa s svojimi dobrotnimi napravami. Naj gre učiti se od Garcija Morena, ki je vstanovil vsakterih dobrotnih naprav v Ekvadoru, ki je po očetovsko skerbel za bolnišnice, sam vsak dan obiskoval veliko bolnišnico svojega mesta in nadzoroval vradnike in strežnike.

Od svoje plače kot predsednik je polovico odstopil za deržavo, drugo polovico pa za dela usmiljenja.

Dalje popisuje, kaj je storil za poljedelstvo in sploh, kako je prenovil vso republiko.

Gotovo trideset milijonov frankov se je pod njegovo vlado izdalo za dela naukov, dobrotnosti in očitnih naprav. In blagajnica zato ni pešala, temveč se množila. Ta bi se utegnila zdeti bôsa liberalcem: pa je resnica. V treh letih so prihodki ekvadorski postali dvakrat večji, toda ne z novimi davki, kteri so se vedno še le zniževali, ampak z modrim gospodarstvom. Dosegel je ta vspeh, ker je prenovil vladno zistemo, vravnal tako, da se je izmikanje deržavnega denara lahko odkrilo in kaznovalo, pa da je pospeševal poljedelstvo in trgovstvo itd.

Tako dela katoliška politika, tako osrečuje ljudstvo; framasoni pa in lažiliberanci tacega dobrotnika ljudstva niso mogli terpeti in so ga zaklali!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec avgust (veliki serpan) priporočeni v molitev

Gospodarji in posli.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta papeža.)

(Konec.)

Napačno delajo gospodarji kakor tudi delavci, ako prvo bližnjo priložnost porabijo v svoje sebične namene. Gospodarji, da delavčev zaslužek kolikor mogoče zmanjšajo, delavci pa, da ga n. pr. z nenadno ostavko dela čez mero povišajo. „Toda, govori ta ali oni, temu, ki sam hoče, se nikaza krivica ne dela.“ „Ne silim nikogar, da pri meni dela;“ ne silimo nikogar, da nas najema.“ A tako lahko govori tudi oderuh, in vendar vsak vé, da je krivično njegovo delovanje. „Ne silim nikogar,

more reči, da si sposojuje pri meni denar; ako pa ga vendar le kdo hoče imeti, vzame naj si ga pod pogoji, ki mu jih stavim: temu, ki sam hoče, se ne dela krivica.“ Se vé, da mu delaš krivico, ako porabiš njegovo potrebo in ga siliš, da hoče, česar ne smeš želeti. Tvoja dolžnost je, bližnjega ljubiti ter mu v stiski pomagati. Krivično toraj delaš, če to k čemur te veže dolžnost, prodajaš. Kaka grozna krivica bi bila postavim, ko bi se kdo s potapljajočim posluživši se njegove sile pogajal za plačilo ter le to po svoji volji poviševal, za katero ga hoče rešiti iz valov. Tedaj, proč s krivico!

Na vsak način bi morala tu naj preje država pomagati, ker njena naloga je, da brani pravico, da prepire zbog pravice poravnava, da s primernimi postavami krivico in oduševstvo zabranjuje. Pa tudi dolžnost vseh, ki imajo tu ali tam kaj veljave je skerbeti, da država z modrimi zakoni ter v vsi resnobi to svojo nalogo natanko spolnuje.

Drugi del vprašanja, kjer se ne govori strogo o pravici, more le ljubezen rešiti. Ljubezen se ne da siloma pridobiti, dar ljubezni po sili vzeti zgine v roki roparjevi; tu more le ljubezen rešiti, poterpežljiva ljubezen terpečih, darežljiva ljubezen onih, ki morejo pomagati ter tolažiti. Da, še celo proti krivici, ako znabiti država opusti pravico braniti, je pravo sredstvo, kakor skušnja priča poterpljenje in ljubezen. Kdor si sam s silo pomaga, dela napačno in v svojo škodo, kakor svedoči zgodovina: otópi si svojo vest; kmalu ne vpraša več po pravici, ampak po moči; na katero stran se potem sreča oberne, tam postanejo iz zatirancev zatiravci, dokler slednjič vojska vseh zoper vse ne jenja s sužnostjo množine. — V tem stanu je ljubezen Serca Jezusovega človeštvo dobila ter ga premagala.

Ako to ljubezen posnemamo ter k njej molimo, tedaj se razun delovanja za to, da se delavsko vprašanje po postavni poti srečno reši poslužujemo našega naj boljšega sredstva, t. j., kerščanske ljubezni, da taisti smoter dosežemo. To sredstvo se je že tudi močno rabilo ter že mnogoteri sad obrodilo. So že hvala Bogu, delavnice in tovarne, ki niso, kakor mnoge druge žive predpodobe pekla, kjer je nesrečen delavec v svojem njega nevrednem stanu verhu tega še v nevarnosti, da še celo v večnosti nesrečen postane, pač pa predpodobe nebeškega raja, bivališča medsebojne kerščanske ljubezni in zbog tega sreče in zadovoljnosti. Tako bode povsod, ako se bodo zopet prepričali gospodarji, da je veliko slajše dajati kot jemati, delavci pa, da je bolje terpeti, še celo krivico terpeti, kakor pa krivico delati.

Molimo toraj za gospodarje in posle, da jih napolni Vsemogočni z duhom kerščanske pravičnosti in ljubezni!

Posebni nameni za mesec avgust (veliki serpan.)

7. *Porcijunkula*. Za obilno porabo milostnega zaklada sv. odpustkov; za odvernjenje potresov, hudih ur in povodinj; vradne zadeve; več božjastnih.

8. *S. Cirijak*. Za zopetno zedinjenje vzhodnih cerkvá in Rusije z Rimom, za mir in ljubezen med brati in sestrami ter domačimi.

9. *S. Domicijan*. Za odstranjenje pogubljivega vpliva brezverskih vradnikov; več zasleplencev, terdovratnežev, zapeljanih; več takih, ki so brez sveta in moči.

10. *S. Lovrenec*. Katoliška Cerkev na Nemškem; za versko-patrijotičnega duha med tirolskimi strelci; dušno pastirstvo med vojaki.

11. *S. Filomena*. Za ohranjenje razlike v stanu gledé domačih šég in obleke; za odstranjenje strankarstva v mnogih občinah; ženska šolska mladež.

12. *S. Klara Asiška*. Redovnice sv. Klare; važne volitve redovniških višjih in druge težavne redovniške zadeve; veliko onih, ki greše iz navade.

13. *S. Kasijan*. Za družbe treznosti med ljudstvom; mladina, ki bi morala obiskovati kerščanski nauk; rokodelski in tergovski učenci v nevarnostih na tujem.

14. *S. Evzebij*. Za razsvitljenje v volitvah stanú; več mešanih zakouov na slabi poti; duhovne vaje.

15. *Vnebovzetje M. D.* Češčenje do Matere Božje; avstrijska cesarska hiša; deviške zaveze.

16. *S. Hijacint*. Katoliške vladarske hiše na Nemškem; cerkvene stavbe in prenovljanja; dedinske zadeve; važne volitve.

17. *S. Bertram*. Z molitvenim apostoljstvom posebno združene bratovščine; versko življenje v družinah gostilničarjev; hudo skušan človek.

18. *S. Agapit*. Krivoverci in neverci, ki iščejo resnice; za dar zatajevanja; boječe duše.

19. *S. Sebald*. Vterjenje v sv. katoliški veri; milostno odpravljanje nasledkov dolgoletnega pohujševanja; bolnišnice.

20. *S. Bernard*. Cistercijenški red in trapisti; za živahneje delovanje katoliških društev; kupčijske zadeve.

21. *S. Joahim*. Sv. Oče papež; Salezijanke; prenovljenje družine v dubu Serca Jezusovega; hude skerbí neke vdove.

22. *S. Sigfrid*. Za srečen konec zelo važnih zadév; Rešenje od hudobnih sosedov; oprostenje poklic ovirajoče bolezni.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka mati prav živo priporoča v gorečo molitev vsim udom N. lj. Gospé svojega sina, ki je v veliki nevarnosti, da bi ne zašel na krivo pot, temuč da bi se poboljšal. — Bolan mož se priporoča v molitev vsim udom, da bi zanjega prosili Našo ljubo Gospo presv. Serca in sv. Antona, da bi ozdravel, če je Božja volja, ker je družini še tako zelo potreben. Zahvala se po Danici naznani. — Sin priporoča svojo na nogi hudo bolno mater za zdravje, ako je Božja volja, da bi se še ohranili. — Bolen mož za pomoč. — Štiri hčere priporočé hudo bolno mater, da bi jim jo Bog ohranil. — Dve osebi za spreobrnjenje; uslihanje z zahvalo se oznani. — Mnogi mladenči, da bi si izvolili stau, v kterega jih Bog kliče. — Šolska mladina, da bi sebi v zveličanje obračala počitnice. — Neka mati prav pri-serčno priporoča svojega sina v bratovsko molitev, da bi na priprošnja Naše ljube Gospé presv. Serca in Lurške Matere Božje, če je božja volja, zadobil v bolezni zgubljeni sluh in govorjenje. Obljubim, če mi Marija to veliko milost sprosi, hočem v njeno čast, po „Zgodnji Danici“ zahvalo naznaniti.

Zahvale.

Dve deklici ste bili zelo bolni na udih, tako, da niste mogli nič delati. Obernile pa ste se z velikim zaupanjem k Bogu za pomoč, molili več devetdnevic

k Naši ljubi Gospej, k sv. Jožefu, k sv. Antonu P. in k sv. Frančišku Asiškemu; priporočile ste se tudi v molitev v „Zg. Danico. In uslišane ste, zdaj so te že skoraj popolnoma zdrave. Čast in hvala Bogu, čast Mariji prečisti Devici, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Frančišku. Priporočate se pa še naprej v molitev.

F. M.

Hvala bodi nad vsimi Bogu, pa tudi Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad.: Bil mi je fantič zbolel, pa se mi je zopet ozdravil, ko sem ga obljubil na Tersat o lepi priliki. — Prav serčno se zopet zahvalim Naši ljubi Gospej tudi še, ker nam je ona prav velikrat pomagala v dušnih in posebno tudi v telesnih potrebah. Tisučkrat bodi češčena od vsih vernikov, ker Ona je res naša Pomoč v sili in potrebi.

J. B.

Zarad neke zgube in zopet druge nevarnosti je bila moja sestra tako poterta, da smo se bali, da se ji utegne pamet zmešati; ko pa sem jo priporočila Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu, se je tako na bolje obrnilo, da je zdaj zadosti zadovoljna. Torej za to dobroto, če tudi že bolj pozno, očitno naznanjam naj serčniši zahvalo.

R. V.

Očitno zahvalim se Bogu in sv. Antonu Pad., za veliko skazano dobroto, ki sem jo nepričakovano po Njem dosegel, ko sem njemu na čast opravljaj devetdnevno, z obljubo, da se po uslišanji očitno zahvalim.

K. T.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Odbor tiskovnega društva se je 29. t. m. vravnal tako, da je kanonik in prelat Andr. Čebašek predsednik, J. Jerič podpredsednik, Ž. Bohinec tajnik in blagajnik, M. Kolar nadzornik tiskarni, Ant. Keržič pa nadzornik bukvarni. Dva odseka imata pripravljati pot in način, kako naj društvo prevzame tiskarno in bukvarno v svojo last.

Katoliška družba ima v torek (9. t. m.) ob petih zjutraj sv. mašo na Rožniku.

Ave Maria: Trije deli češčena-Marije v treh lepih pisanih podobah pred oči stavljeni, ki so skupaj v en prijeten zvezek staknjene, dobiva se pri zakladelju g. Ant. Turku (Dunajka cesta št. 3.)

Knjižica za mladino; 1. zvezek: 1. Mladi dnevi; 2. Za poklicem. V Ljubljani založilo in na svitlo dalo „slovensko učiteljstvo.“ Omenjeni povedki ste prav mični in poučni. Vredil ju je g. Ivan Tomšič; natisnil lično J. R. Milic 1887.

Podpisana oskerbnika cerkvena ponižno zaprosita sledeče verstice po „Zgoanji Danici“ objaviti:

Duhovnjaja (beneficium) Verhpolje, na Moravškem, je izpraznjena; ima pa sledeče posesti:

Polja 5 oral (johov), gozda 2 orali, travnika 2 orali, sadni vert.

Vsi dohodki se cenijo na 700 gld.

Verhpolje, 31./7. 1887.

Jernej Gaberšek,
Cerar Ivan.

† V Terstu v novi cerkvi pri sv. Antonu je bilo 29. jul. slovesno mertvaško opravilo po domoljubu gosp. Viktoriju Dolencu, ki je umerl za kozami. Bog mu daj večni mir.

Kerstni dan Leona XIII. Preblagi Don Bosko naznanja svojim pripomočnikom, da 21. avgusta je obletnica

kersta sv. Očeta papeža in prosi, da naj bi ta dan vsak njegovih pripomočnikov sv. Obhajilo daroval in enkrat Očenaš. Češčena-Marijo in Čast. bodi obmolil v namen namestnika Jezusa Kristusa.

Štiridesetletnico svojega mašništva bodo prihodnji ponedeljek, 8. t. m., obhajali v Postojni naslednji preč. in čast. gg.: Martin Barlič, benef. v pok.; Jan. Hofsteter, dek. in častni kan.; župn. Juri Humar; Jož. Jerič, župnik v pok.; župnika Jan. Kapus in Jož. Kerčon; prof. in kat. Jož. Klemenčič; župnik Jak. Razpotnik; dekan Jak. Rus; župnik Mih. Tavčar; ekspoz. Ant. Vonča; Nikol. Zitz, vojaški župnik in častni kan.; benef. Jan. Železnikar. Č. g. župnik Val. Legat zaradi oddaljenosti menda ne pride. — Bog daj srečo verliu gospodom, ki so se čez toliko lét v lepem številu še ohranili!

Dobrotni darovi.

Za študentovo kuhinjo: Čast. g. župnik Jak. Mrak 2 gld. — Preč. g. dekan Mat. Frelj 5 gld. — Čast. g. voj. duh. Fr. Čarman 3 gld. — Čast. g. župnik J. Aljaž 2 gld. — Iz Idrije 1 gld. — Brezimen preč. kanonik 10 gld. (ut minister salvet culinam suam).

Za sv. Detinstvo: Čast. g. kapl. Ant. Nemeč 1 gld. 75 kr. — Čast. gosp. J. Kos, kaplan pri stari cerkvi v Kočevju, 4 gld.

Za sv. Očeta: Brezimen preč. g. kanonik 20 gld. (t. j.: 10 gld. za spominjanje; 10 gld. za kelihe). — F. L. (20 gld. za kelihe) — Iz Idrije F. Ks. G. 5 gld. (za zlato mašo). — Č. g. župnik Fr. Kepec 9 gld. — Č. g. Jan. Škerjanec 2 gld. (za kelihe), in 10 gld. sploh za zlato mašo iz Harij. — Č. g. župnik Jak. Mrak 2 gld. — Preč. g. župn. V. Zarnik 5 gld.; fara Naklo 5 gld.

Za zlato mašo sv. Očeta Leona XIII: Č. g. župnik Fr. Bohinec v Križih pri Terž. 4 gld. (za kelihe o zlati maši). — Č. g. vik. Ant. Domicelj 5 gld. (s pristavkom: „za kaleže bosanske“). — Brezimen preč. kan. 20 gld. (10 gld. za spominjanje, 10 gld. za kelihe).

Za Danski misijon: Č. g. župnik J. Mrak 1 gld. — Iz Idrije F. Ks. G. 5 gld. — Č. g. Lor. Rozman 26 gld. — Č. g. župnik Fr. Stupica 5 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Z Radovice č. g. župnik Fr. Švajger 1 gld. 54 kr. — Iz Harij č. g. Jan. Škerjanec 2 gld. — Č. g. vik. Ant. Domicelj 5 gld.

Za pogorelce v Ribnici: Iz Idrije F. Ks. G. 5 gld. — Č. g. župnik Fid. Pokoren 5 gld.

Za bratovščino S. R. Telesa: Iz Železnikov po čast. g. župniku Jak. Mraku 12 gld. 10 kr.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Naklo 7 gld.

Za Bosenske cvstave: Neimenovana roka 50 gld.

Za misijone: Iz Idrije 1 gld.

Za misijone v Kini: M. M. 1 gld.

Za dožidanje Marijanišča: Prečast. gosp. dr. Leon Klofutar 40 gld. — Gosp. Leopold Čuk 100 gld.

(Drugi dar. prih.)

☞ Sveta ura. Popravek: K ceni v zadnji, štev. naj se bere: 1 gld. 25 kr. (namesto 1 gld. 12 kr.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Št. D. v H.: Poslanih 2 gld. 30 kr. prejeli.